

MARTA KUBIŠOVÁ SOUL

Marta Kubišová vydala nové album Soul, které označuje za svoji poslední studiovou nahrávku. Neznamená to však konec jejího koncertního vystupování. Definitivní ukončení pěvecké kariéry si naplánovala až na den svých 75. narozenin 1. listopadu 2017. ►

Marta Kubišová pokřtila v novém prostoru Supraphon Musicpoint své nové studiové album. Kmotry alba byli skladatel a klavírista Petr Malásek a zpěvačka Aneta Langerová.

Foto © Martin Kubica

Supraphon udělil Martě Kubišové za významný přínos do zlatého fondu vydavatelství Diamantovou desku.

Foto © Martin Kubica

PETR BENDE

reSTART

Zpěvák a skladatel Petr Bende přichází po pěti letech s novým albem. Nespěchal s ním, a je to znát. Písničky se poslouchají jedním dechem a ocení je příznivci mnoha hudebních žánrů. I v tom je kouzlo umění Petra Bende. ►

SU 6347-2

Supraphononline

► Album se jmenuje **Restart**. V tom názvu je cítit návrat ke kořenům.

Nebo je ten váš restart ještě v něčem jiném?

Za pět let od mojí poslední desky se toho hodně změnilo a hodně nového stalo.... S kapelou jsme odehráli stovky koncertů a taky jsem založil svoji agenturu. Jdu si tedy nezávislou cestou, která mě baví a inspiruje, a můžu si svoje věci plánovat sám. Mám nového producenta a nové hudební vydavatelství. K tomu všemu je tu taky moje rodina a děti. Nové album je vyústěním toho všeho a jakýmsi novým startem. Proto Restart v názvu.

Jak velké máte děti a projevuje se u nich hudební citění?

Menšímu synovi je pět a tomu staršímu sedm. Co se týče jejich hudebního citění, nechávám to přirozeně běžet – co život přinese, to se uvidí. Samozřejmě si hrajeme na koncerty. Kluci mají svoje bubenické sady a některé melodie z nového alba mě napadly při našem společném jamování. Kluci tak byli prvními posluchači spousty mých písniček. A navíc: deska vyšla 4. listopadu, v den, kdy Maxíkovi bylo pět. Kruh se tak krásně uzavřel.

Mimochodem – vy jste dostal svoji první bicí soupravu právě když vám bylo pět. To Maxík ji tedy měl dřív...

Měl, on už do bicích mlátí od tří let.

V jedné z písniček vaší nové desky zpíváte: všechny ty roky se mnou nehly. Je to u vás v realu za tu dobu a se vším, co jste prožil a dokázal, vůbec možné?

V té písničce chceme říct, že člověk zůstává na místě, kde má být. Jinak toho kolem mě za těch dvacet let bylo samozřejmě hodně, prožil jsem vzestupy a pády.... Všechno ale bylo ku prospěchu.... Pamatuji si na roky, kdy jsem neměl na novou kytaru ani na struny, ale v té době jsme zase s kapelou hodně zkoušeli, a tak se připravovala a formovala nová etapa naší práce. Moje kapela pod názvem Petr Bende Band funguje už od roku 1996.

Proč vám příprava nové desky trvala pět let?

Nejsem tlačen žádným termínem, nechávám všem volný průchod a volné pole působnosti. No a deska se pak sama přihlásí. Bylo to tak vždycky – druhou desku jsem vydával po roce od té první, další po čtyřech. Takže pětileté čekání na tohle album mi ani dlouhé nepřipadalo. Uteklo to jak střela, hodně jsme s kapelou koncertovali, každý rok velké vánoční turné a vydal jsem tři CD a DVD živých koncertů, které jsou pro mě zásadní. A mezitím jsem si připravoval autorské písničky na nové album. Bylo jich čtyřicet, z nich jsem do vrcholné fáze zpracoval pětadvacet. A z nich jsme jich s producentem Daliborem Cidlinským na desku vybrali dvanáct. Tak, aby se hodily tematicky, tempově a aby byly, pokud možno, nové. Například titulní Restart původně na desce ani

být neměl. Tuhle píseň jsem složil mezi posledními.

Zmínil jste Dalibora Cidlinského, který stojí za Restartem jako producent...

To je pro mě důležitá osoba. Jako producent může desku určitým směrem nasměrovat, pomoci jí zvukově, může přinést nové aranže. Dalibor je navíc skvělý muzikant. Pro mě je důležité, aby producent alba byl člověk, kterého znám a se kterým se nemusím teprve otukávat. Jak se vracím k těm základům, muzice a textům, tak se vlastně vracím i k Daliborovi. Známe se od devadesátých let, kdy hrál na banjo se svým tátou v kapele Duo Cis. Poprvé jsem ho viděl na festivalu Slávka Janouška na hradě Svojanov, a zaujalo mě, jak ohromně je talentovaný. Jsme v podobném věku, máme podobně staré děti a taky podobné názory na muziku a na zvuk. Vyústění tohoto všeho v producerskou spolupráci tak bylo naprosto logické a přirozené.

Pod většinou textů Restartu je podepsán Tomáš Roreček. I on je pro vás jistě důležitým spolupracovníkem.

S Tomášem jsme se potkali v roce 2008. Přišel za mnou po jednom z našich koncertů v Lucerna Music Baru a nabídl mi spolupráci na otestování mé hudby a nebo úpravě mých textů. Dneska jsme výborní kamarádi a myslím si, že je to na našich věcech znát. Spolupracujeme různými způsoby. Buď mi Tomáš pošle texty a já na ně skládám muziku, nebo jeho slova dotvším, anebo z několika jeho námětů seskládám dohromady text tak, aby dával příběh a pocit, který z toho chci dostat, a sedí do mojí hudby. Přitom spolu sedáváme doslova nad každým řádkem, nad každým slovem. Jsme na sebe hodně napojení.

Takže v současnosti nemáte ambici, aby na desce bylo víc písní, kde byste byl jako textář uveden jen vy sám?

Na desce mám sto procent hudby a dva texty a jeden text dodal ještě básník Tomáš Tajchner. Je pravda, že dřív jsem textoval víc. Když skládám, běží mi v hlavě současně muzika i slova. Teď mám ale složenou spíš hodně muziku, a když zaznamenám jenom hudbu, k textu už se nevracím. Už se nedokážu nakopnout a zpětně k tomu napsat nějaký příběh. Tady pak nastupuje skvělá spolupráce s Tomášem, který je zase rád za nějaké vodítko. Navíc, přiznám se, nacházím v Tomášových textech i svoje životní příběhy, které bych se možná sám za sebe napsal ostýchal. Jsou ale reálné, mohlo se to stát každému z nás, a já se tak vlastně můžu za Tomáše tak trochu schovat.

Představíte muzikanty, se kterými jste Restart nahrál?

Minulou desku jsem točil převážně se svojí kapelou, u Restartu jsem zvolil jinou cestu. Šel jsem ke kořenům, tak, aby každá píseň držela samostatně jenom s kytarou nebo pianem a zpěvem. Tak jsem je i skládal. Je to pro mě návrat k podstatě, k tomu, že

Foto © Lenka Hářšová, 2016

písnička je schopná obstát sama o sobě a může si ji zazpívat kdokoli. Že nepotřebuje žádné velké aranže. Šel jsem k jádru věci a tomu jsme podřídili i kapelu. Základem je hlas a kytara. S Daliborem Cidlinským tvoříme základ, akustiky, programmingy, piana. Kytary, mandoliny, steel kytary a elektriky vůbec hraje Pepa Štěpánek, který působí mimo jiné s Radúzou. Basu nahrál Honza Cidlinský, a bicí bubeník z mojí kapely Pavel Bříza. Na desce jsou i dva hosté – violoncellista Štěpán Švestka a cimbalista Michal Grombířik. Podařil se nám současný moderní sound, který má energii i vzdušnost.

Kolik vašich kytar na desce zní?

Poměrně hodně. Do studia jsem jich přivezl asi patnáct, Dalibor Cidlinský se na mě díval jako na sílence. Je pravda, že jsem sběratel kytar. Nevyhledávám ale zajímavé kousky odtudle zvenčí, nechávám si ty, které se mnou jdou celý život. Žádnou kytaru jsem neprodal, ani tu první, na kterou jsem si tenkrát ještě jako student vydělával brigádou v truhlářství. Mimochodem – i tu jsem měl ve studiu, dokonce jsem na ní skládal některé věci. S každou ze svých kytar mám spojenou konkrétní píseň, kterou jsem na ni psal.

Ve studiu pak volíte kytary podle zvuku, tedy vezmete tu, která se do písne líp hodí?

Přesně tak. Úplně všechny moje kytary nakonec na desce nezní, ale je jich hodně. Od nových kytar Furch, až po klasiku značky Martin. Pro mě je to tak trochu cesta životem. Na albu hraju mimo jiné i na kytaru, kterou jsem oprávil po dlouhé době. Osm let mi stála v koutě s rezavými strunami. Vyčistil jsem ji, dal nové struny a většinu demosnímků z té původní pětadvacítky jsem nahrál právě s ní.

Dnes je v módě nahrávat ve studiu najednou, celá kapela. Vy jste na to ale šli jinak.

Ano, tentokrát jsme nástroje nahrávali zvlášť. Vycházeli jsme z akustiky a zpěvu, to byl základ každé písničky. Podle atmosféry se pak dohrával ten zbytek. Tím se docílilo úžasné čistoty a vzdušnosti nahrávky. Kdybychom nahrávali všichni dohromady, měla by výsledná nahrávka jiného ducha, taky zajímavého, ale to už jsem si vyzkoušel na minulém albu. Teď jsme to pojali jiným způsobem – k základům jsme dohrávali jenom to, co bylo potřebné. Nic víc, a proto to tak šlape.

Pomalů už se chystáte na jubilejní dvacáté vánoční turné. Čím bude výjimečné?

Hrozně to letí. Vždycky rád vzpomínám na rok 1996 a můj první koncert v rodné Zbraslavi u Brna. Přišlo tam tehdy náramných třídvacet platících diváků! Spolu se členy rodin kluků z kapely tam mohla být tak stovka posluchačů... Postupně proběhlo devatenáct ročníků vánočních turné, každé úplně jiné a každé s jinými hosty. Několik let jsme jezdili s kapelou a cimbálkou, nebo jeden rok s velkým Cimbál BIG Bandem. Letos jedeme devatenáct akustických koncertů. Moji kapelu doplní netradiční Shadow Quartet v obsazení housle, violoncello, harmonika, kontrabas. Bude to vzdušné, jako nová deska. Netradiční vizuál doplní desetimetrová led stěna a na ní až filmové obrazy. A k tomu zase noví hosté a na střídačku v takřka každém městě jiný pěvecký sbor. Chci propojit dění na pódiu s publikem. A další návrat: naše koncerty zpestří folková legenda a skvělý kamarád Jaroslav Samson Lenk. Toho jsem poprvé viděl, když jsem začínal na folkové Portě. A mimochodem – příští rok tam budu zase hrát.

Zastavíte se i ve Zbraslavi u Brna?

Jasně, tradičně. Na tohle místo nikdy nezapomínám. Letos tam naše vánoční turné 21. prosince završíme. Chci zavírat doma, tam, kde jsme všechno začali.

PRIESSNITZ BEZTÍŽE

Už dopředu jste oznámili, že je album *Beztíže* vaší poslední vydanou deskou. Není to předčasné?

Jaromír Švejdík: Ne. Prostě to tak cítím. Každý už žijeme jinde, stále hůře se scházíme, a než by vznikla další nahrávka, uplynulo by nejspíš tak deset let. Sám jsem kdysi říkal, že rock'n'roll už po padesátce dělat nechci – a i tu už jsem překročil. Když kapela pravidelně nefunguje, je stále těžší a stresující ji pak dávat dohromady. A třeba se za deset let už ani žádná alba nahrávat nebudou.

Petr Kružík: Nebavili jsme se navíc o nějakém konci kapely – koncertovat pořád dál budeme. Dokud to nás

i lidi bude bavit. Jen už asi cítíme, že nemáme energii se pokoušet překonávat tuhle nahrávku. A dělat další album s vědomím, že by bylo horší, než to předcházející, nemá smysl.

Priessnitz se vždy ve své tvorbě rádi hlásili a nechávali inspirovat územím Sudet, což je dnes velké téma pro řadu mladších hudebníků. Je výhodou, že máte před nimi náskok?

Jaromír Švejdík: Určitě. My jsme od počátku mluvili o tom, že je pro nás důležité hledání identity, kořenů

i vztahu k jesenickému kraji. Všichni, kteří jsme tam vyrůstali hledáme své důvody, proč odtamtud neodcházet a jak zaplnit tu prázdnotu, absenci pamětníků i třeba folklóru, která tam po odsunutých Němcích zbyla. Všechny ty naše písně a příběhy jsou malé střípky, které se o to snaží. Možná i proto jsme vždy měli nejvíce posluchačů a příznivců na severu Čech, v podobně vykořeněných oblastech.

Daří se vám to? Ono nacházení kořenů?

Jaromír Švejdík: Myslíme si, že

ano. Na albu *Beztíže* je už naše identita pevně daná. Už nemáme žádné pochybnosti o tom, kam patříme a doufáme, že z těch písniček je to znát. I když sám teď žiji v Praze, tak ten kraj pro mě zůstává zásobárnou nápadů a inspirací, a projevuje se do všeho, co dělám. Pořád se cítím být Horním Slezanem a pořád je to srdeční záležitost.

Jak se to projevilo při vzniku nového alba?

Jaromír Švejdík: Opět jsme ho skládali kolektivně. Petr přicházel se základními hudebními nápady a já k tomu dělal melodické linky ke

► zpěvu, které jsme pak všichni společně dokončovali. Vznikalo to pomalu a těžce. Texty většinou píší, až je skladba hotová, abych se vcítil do atmosféry songu. Když pracuji na komiksech, tak mám kytaru vedle stolu a pomáhá mi to relaxovat. Často mají pak ty písničky atmosféru komiksů, u kterých vznikaly.

Jaromír v mezech, kdy se rodilo nové album Priessnitz, býval na pódiu vedle zmíněných Umakart k vidění i s Kafka Bandem, čemu se věnovali ostatní?

Petr Kružík: Bubeník Zdeněk hraje nejen s Kafka bandem, ale i s dalšími asi čtyřmi kapelami. Ostatně nic jiného mu nezbývá, když se jako muzikant chce uživit. Já žádnou boční kapelu nemám, autorsky píšu pouze pro Priessnitz. Ale občas jsem skládal hudbu pro film, pro divadlo, doprovázel jsem němé filmy i Jaru Rudiše při jeho čteních. Teď mě čeká hudba k jednomu dokumentu.

V jaké podobě nyní budete k vidění na koncertech? V posledních letech s vámi na pódiu už pravidelně hostoval klavésista Tata Bojs Jiří Hradil...

Jaromír Švejdlík: To jsme museli hodně řešit. Jura je velmi vytížený, hraje s několika kapelami, a stávalo se nám, že na některé důležité koncerty, na kterých jsme ho potřebovali, nemohl. Takže jsme ho postupně nahradili a nyní na koncertech na klávesy hraje původně trumpetista Lukáš Morávek. A také jsme zpět povolali našeho bývalého spoluhráče, kytaristu Dušana Oravce, který nyní žije v Německu. Kromě nás dvou zůstávají v sestavě i Zdeněk Jurčík na bici a Petr Víša na baskytaru. Takže nás bude na pódiu šest.

Priessnitz kdysi začínali jako gotická, temná kapela, až teprve později se objevilo Sluníčko a optimističtější písničkové hity, jako byl například Děláče. Měli jste u nového alba snahu být ještě otevřenější?

Petr Kružík: Ten vývoj je přirozený a případné posuny přicházejí spíše samy. My jsme nikdy neměli tendence plánovaně se snažit být příjemnější. Ale asi je pravda, že ten sound je postupem času průzračnější, a už jsem tentokrát neměl potřebu tam přes sebe nahrát dvacet kytar, tak jako kdysi. Chtěli jsme to album mít co nejprůzračnější a v syrové podobě.

Jaromír Švejdlík: Pracovní název byl „Hand Made“. Ručně udělaná deska. Dopředu bylo jasné, že potřebujeme velké, prostorné studio, které je akusticky pro podobně plný zvuk potřeba. V obyváku se takové album natočit nedá.

Budete mít album i na vinylové desce, jejíž obliba je už v plné síle zpět?

Jaromír Švejdlík: Takové otázky nám přicházejí po facebooku každou chvíli. A já vždy se smíchem odpovídám: „Když bude škvára, tak určitě“. Ale opravdu bychom vinyl rádi. Letos chceme udělat vánoční turné a pak pokračovat s koncerty na jaře, takže by pak k tomu byla i vhodná příležitost. Není kam spěchat. Nicméně přestože je vinyl cool, tenhle projekt jsme graficky primárně vymysleli a výtvarníka Petra Babáka oslovili pro to, že jsme „cédéečková kapela“. I když v době, kdy jsme vznikli ještě byly běžné gramodesky a kazety. A to album je pro nás tak i poctou tomu médiu, které nejspíš také brzo skončí nebo bude jen doplňkem k digitálnímu nahrávkám.

Album Beztíže má obal hodně atypický. Jeho rozměr ala DVD a skutečnost, že každý kus je unikátní, byl nápad výtvarníka?

Jaromír Švejdlík: Vždy se snažíme tomu posluchači přidat něco navíc. Aby měl doma určitý artefakt, originál. Tak jsme to i vyprávěli Petru Babákovi. A on to pak uchopil tím až skoro punkovým způsobem, že ten obal všichni ručně „počmáráme“ a nikdy tak nebudou dva obaly stejné. Což se nám moc líbilo. I když to pak bylo náročné. Je to ale beztížný obal a všechno je možné. Nešlo o líbivost a dokonalost, ale o autenticitu, o kterou jsme se snažili i na nahrávce.

Jak to probíhalo technicky? Představuji si, jak jste se sešli celá kapela u někoho v bytě, otevřeli láhev, a začali pomalovávat obaly...

Jaromír Švejdlík: Pracovně jsme to nazvali „drhání peří“. Dělali jsme to jako ty babky, které se u toho vždy večer sešly a zároveň si pěkně pokecally. Jen my jsme se k tomu debatování sešli v sobotu a pomalovali první sérii obalů, což bylo tisíc kusů. Měli jsme takové šablony a Petr Babák na nás dohlížel, aby tam nebyly úplné blbosti. Podobně, jako se mi ten pocit beztíže spojuje s dětstvím, i ta výroba mi trochu připomínala dětskou hru. Jmenovala se Inspiro a za pomoci šablon při ní vznikaly takové obrazce a mandaly.

Vedle pro vás tradičně melancholických písní jsou na albu i vyožené hitovky, skladby, které by mohly zaznít v libovolném rádiu. Máte ale ještě dnes ambice oslovit i širší posluchačskou obec?

Jaromír Švejdlík: Píseň Mrzáci mi od začátku zněla jako jasný hit, až

SU 6326-2

Supraphonline

jsem si u toho říkal, jestli bych ten název neměl změnit na něco příjemnějšího, aby nikdo nemusel případně říkat „A teď vám zahrajeme Mrzáky“. Pak jsme to nechali, protože to prostě v té písničce je. Ale pozoruji, že ten rozptýl posluchačů je stále širší a na koncerty chodí i takoví návštěvníci, kteří by na nás asi dříve nepřišli. Souvisí to nejspíš i s tím, že se společenská tolerance posouvá. Když jsme nedávno byli v televizním pořadu Combo, tak jsem na to měl spoustu nečekaných reakcí. Šel jsem například s dcerou k lékaři a tam mi jedna paní, která nás evidentně znala, řekla: „To jsem nevěděla, že hrajete tak pěkné písničky! Já jsem si vždycky myslela, že jste taková temná kapela...“

Foto © Dušan Tománek

RADEK TOMÁŠEK NEMĚL JSEM AMBICI BÝT SÓLISTA

Supraphonline

Dvojalbum *Dům na nároží* s podtitulem *To nejlepší 1974–2016* zachycuje dvakrát osmnáct skladeb letos sedmdesátiletého písničkáře Radka Tomáška.

SU 6353-2

Předpokládám, že na dvojalbu jsou vaše nejúspěšnější písničky.

Některé tam bohužel nejsou, protože se pro ně nepodařilo získat od autora svolení. Neozval se. Jedná se třeba o Malý město. Alespoň ho tedy zazpíváme na křtu osmého prosince v Semaforu s kmotrou desky Petrou Černockou.

Převzatá je i píseň Zpíval jen rokenrol, nic víc. Jak jste na ni přišel?

Radek Tomášek: V Supraphonu tehdy pracoval Mirek Černý a nabídl mi singl. Přinesl jsem mu písničku, kterou jsem napsal s Karlem Hovorkou, Mirek si ji poslechl a řekl: „Dobrý a druhou stranu si vyber

z písní, na který máme koupený práva,“ a pustil mi tři věci od Smokie. O téhle jsem bezmyšlenkovitě řekl, že je dobrá a víc jsme to neřešili. Až když jsem šel po ulici, uvědomil jsem si, co jsem odsouhlasil: že po tom charakteristickém „chrapláku“ Chrise Normana nazpívám jeho Don't Play Your Rock'n'Roll To Me! „To bude průšvih,“ blesklo mi hlavou. Nakonec jsem dal píseň otextovat Janu Krůtovi a dnes ji hrajeme jako povinný přídatek.

Proč je na dvojalbu Žádná jiná dvakrát?

Luděk Koutný, kapelník a producent: Poprvé byla natočená v roce 1974, těsně poté, kdy Radek odešel od Plavců, podruhé o dvacet let později a potřetí před deseti lety s jeho současnou kapelou Simply The Four. No a třetí verze Radkovy nejdůležitější písničky je na desce jako bonus.

Je na ní také jedenáct novinek...

Luděk Koutný: Jde o písničky, které ještě nebyly natočené, ale Radek je hraje. Nejstarší „novinkou“ je Poslední ráno starého muže od Neila Diamonda a Vladimíra Poštulky. Původně ji zpíval Hovorka.

Radek Tomášek: Kromě převzatých písní tam najdete i několik rarit,

třeba Posílám barevnou obálku z Bratislavské lyry 1980. Musím ještě dodat, že s vydáním dvojalba mi finančně pomohli kamarádi, kteří si říkají Avantgardní klub ROTAVAK v Rotavě. Bez nich by nevyšlo.

Převzal jste do svého repertoáru i písničky z období Rangers?

Radek Tomášek: Ani ne. Na dvojalbu je jediná, Kingston Town, k níž mám osobní vztah, protože jsem na ni upozornil. Poslouchali jsme u Petra Nárožného americké desky, tahle věc mě zaujala a on mě pověřil, abych ji otextoval.

Odcházeli jste ještě z Rangers, nebo už z Plavců?

Radek Tomášek: Po ruské invazi, v roce 1971, vznikl na kapely tlak, aby si změnilly anglické názvy na české a někdo přišel s Plavci. Mě to připadalo v té politické situaci kolaborantské. Jako „plavat po proudu“. Tak jsem kluky přesvědčil, že se budeme jmenovat Raci, abychom naznačili, že jsme naopak „zpátečníci“. A skutečně, jsme asi čtrnáct dní pod tím názvem vystupovali. Jenže nakonec zvítězili Plavci. I proto, že jsme měli stejnojmennou písničku.

Jiří Veisser tvrdí, že důvodem, proč jste odešel, bylo, že jste měl nej-

víc fanynek, a přitom vás nechali zpívat nejméně písní.

Radek Tomášek: Je sice fakt, že jsem dostával nejvíce dárků a dopisů, ale jeho pocit, že jsem chtěl být sólista, je mylný. Poté, co jsem odešel, jsem dal dohromady partu, kde jsem nemínil být zpěvákem a zpívat jsem začal víceméně z nouze. Z Plavců jsem odešel (v roce 1973) proto, že už jsem nechtěl být u toho, kam směřovali. Moje rozhodnutí urychlil odchod Petra Nárožného, s nímž jsme si byli názorově nejbližší, do Semaforu.

Pokud vím, od roku 2002 účinkujete se skupinou Simply The Four a v klubech vás doprovází váš syn Radek...

Radek Tomášek: Nejčastěji vystupuji s kytaristou mé skupiny Františkem Zikmundem. S Rádou to vzniklo náhodně, když mu bylo patnáct, já jsem měl v Německu nějaké smlouvy a musel jsem narychlo obměnit sestavu. On v té době hrál na bicí, ale na kytaru se rychle chytil. Jen jsem to nesměl nikde říct, protože byl rocker (ve skupině Clou; nyní Support Lesbiens) a s otcem „prostituoval“ jen proto, aby si vydělal na nové bicí. Teď už má sám tři děti, tak mě doprovází jen jednou měsíčně v kavárně Čas na Malé Straně.

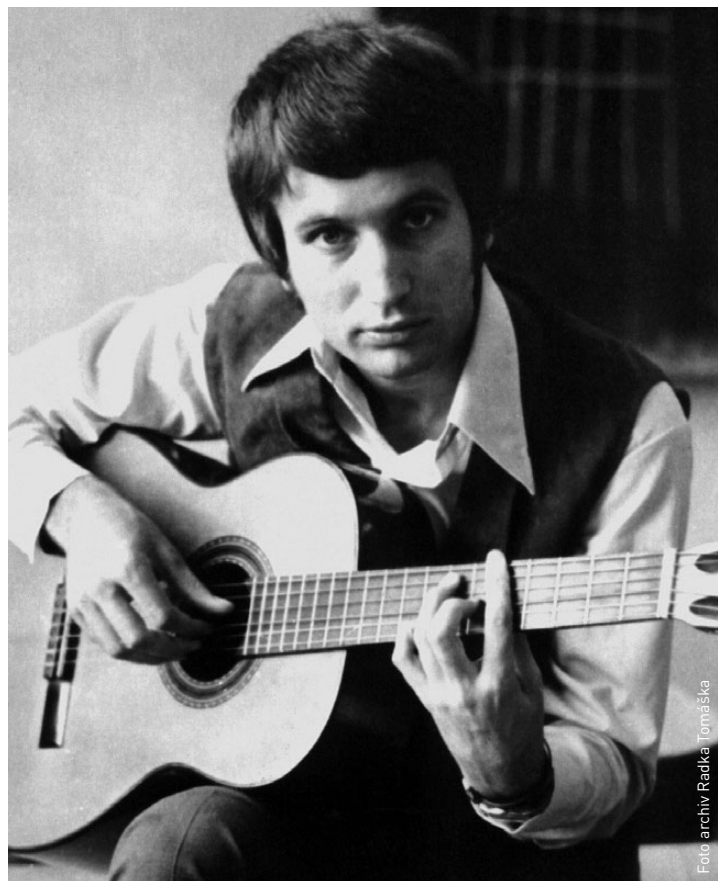

Foto archiv Radka Tomáška

Foto archiv Radka Tomáška

JAKUB SMOLÍK ŠŤASTNÉ A VESELÉ VÁNOCE

Zpěvák Jakub Smolík připravil ve spolupráci se známými českými autory (Zdeněk Barták, Michal David, Petr Janda, Marcel Zmožek, Eduard Krečmar, Richard Bergman) kolekci původních českých vánočních písní. Zůstává věrný svému hudebnímu stylu, který mu dlouhodobě zajišťuje přízeň posluchačů a hlavně posluchaček.

SU 6327-2

Čtrnáct melodických skladeb jistě potěší všechny, kteří mají Jakuba rádi. Velkým překvapením alba je duet interpreta s jeho dcerou Petruškou „Čekání na Ježíška“.

„Pokaždé, když natáčím nové album, doufám, že bude hezkým dárkem pro mé posluchače. A u vánoční desky to platí dvojnásob. Toto vánoční CD se však stalo báječným

dárkem i pro mě samotného. Moji kamarádi – skladatelé, textaři a hudebníci – mně nadělili čtrnáct báječných dáreků – čtrnáct nových písniček. Bylo mi velkým potěšením je v nahrávacím studiu nazpívat. To nejkrásnější vánoční překvapení mně však připravila moje dcera Petruška. Protože odmala projevuje hudební nadání, slíbili jsme si už před časem, že spolu někdy nazpíváme duet. A tak jsme najednou společně stáli u mikrofonu. Ve sluchátkách nám hrála písnička „Čekání na Ježíška“ a my jsme se v setmělém studiu drželi za ruce. Petruška měla trému a já možná ještě větší. Zvládla to ale hned napoprvé a podle mě na výbornou! Dokonce nám pomohla s vokály v dalších dvou skladbách. A tak Vám jako zpěvák a taky trochu jako pyšný otec představuji kolekci nových vánočních písniček. Věřím, že si je pustíte třeba pod ozdobeným stromkem“, říká k tomu zpěvák.

Před osmi lety nazpíval duet „Říkej mi táto“ s tehdy devítiletou Viktorou Genzerovou. Z této písně se stal velký hit. „Tu písničku jsem tehdy věnoval svojí dvouleté dceři Petrušce. Text písně si s ní posluchači spojovali a navíc později Petruška účinkovala i ve videoklipu k této skladbě. Jsem moc rád, že dcera mohla tentokrát další duet už i nazpívat,“ dodává k tomu Jakub Smolík.

Zdá se, že by se desetiletá Petruška mohla vydat v jeho stopách. Již čtvrtým rokem se učí na klavír a má za sebou už i několik vystoupení. „Hrála s úspěchem třeba pro babičky a dědečky v domově důchodců. Nestydí se a hudba jí baví. Kromě toho tančuje rock'n'roll,“ říká Jakub.

Zda se bude hudbě věnovat i čtyřletý syn Kubíček se zatím neví. „Prozatím má za sebou nečekaný aplaus, který sklídl během mého koncertu, když se nečekaně a neplánovaně objevil na pódiu. Nechtělo se mu totiž čekat v zákulisí a tak se při jedné mé písničce jednoduše sbalil a vydal za mnou,“ směje se zpěvák.

Obal nového alba prozrazuje, že u Smolíků se Vánoce slaví tradičně a v rodinném duchu. Jakmile zpěvák zakončí šňůru třiceti vánočních koncertů, a to 21. 12. v pražském divadle Hybernía, začnou nejkrásnější svátky v roce i u něj doma.

Supraphonline

Album pokřtili
P. Kolář a M. Malá

Foto © Tomáš Pánek

MICHAL DAVID BLÁZNIVÁ NOC

Vychází koncertní „Best Of“ Michala Davida Bláznivá noc, jež je záznamem koncertu z pražské O2 Areny. Koncertní show vychází na DVD s hosty včetně DJ BoBa a 2CD, které obsahuje 23 skladeb včetně velkého MegaMIXu.

Záznam velké koncertní show z pražské O2 Areny. Více než 200 minut nabitých jeho největšími hity. Na pódiu předvedl populární zpěvák a hitmaker skvělou podívanou se špičkovým zvukem a řadou vizuálních efektů.

Se svým hudebním bandem odzpíval všechny svoje diskotékové megahity, za doprovodu osmnáctičlenného smyčcového orchestru pak u klavíru i nejoblíbenější plouzáky.

DVD obsahuje i vystoupení speciálního hosta koncertu, kterým byl DJ BoBo. S touto hvězdou evropské taneční scény si Michal David společně zazpíval píseň Celebration.

S dětskými nadějemi z projektu Talent La Sophia zase vystoupil s melodií Happy.

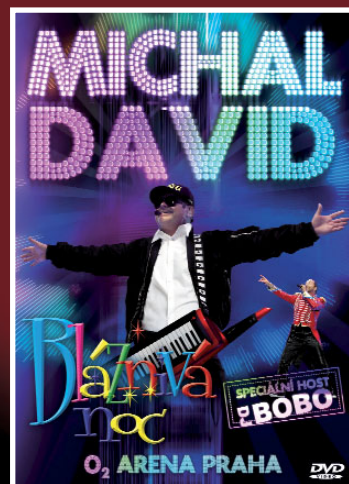
DVD přináší 40 a 2CD 23 skladeb včetně velkého MegaMIXu 2015, který obsahuje dalších 13 zpěvákových hitů.

Supraphonline

SU 6349-2

SU 6349-9

HANA ZAGOROVÁ

SLOVA OBDIVU O GENERACI MLADŠÍCH AUTORŮ A JAKO SPECIÁLNÍ DÁREK OD HRADILA S MÁRDIM LYRICKÝ VIDEOKLIP

Foto © Anna Kováčic

Hana Zagorová a Radůza

Album Hany Zagorové *O Lásce*, které vyšlo letos v září na CD i vinyly, obsahuje píseň *Je tady podzim*. Autorem hudby je **JIRÍ HRADIL**, jinak pianista a hráč na klávesové nástroje skupiny *Tata Bojs* a text přidal zpěvák a frontman *Vypsané fixy* **MÁRDI**. Tato autorská dvojice je zároveň iniciátorem obrazového zpracování této písně. Márdi k tomu dodává: „*S Jurou nás napadlo, že bychom mohli dát paní Haně dodatečně k jejímu kulatým narozeninám dárek v podobě klipu na píseň, kterou jsme pro ni napsali. Je perfektně nazpívána a ještě ke všemu zapadá do právě probíhajícího období. V klipu ho moc hezky zachytil Jurův kamarád – režisér Jiří Strnad.*“

Byla to z naší strany trochu partyzánská akce, ale doufáme, že to bude pro Hanu Zagorovou potěšující překvapení. Takové, které má každý dobrý dárek mít.“

ONDŘEJ GREGOR BRZOBOHATÝ, jenž je autorem titulního šansonu *O Lásce*, se svěřil:

„*Složit píseň pro Hanu Zagorovou byla krásná výzva. Pro mě v podstatě relativně snadný úkol, jelikož i mně je šanson velice blízký. Nikoli tedy po interpretační stránce, ale po té autorské. Chtěl jsem napsat píseň o lásce, v jejímž textu by se ale slovo láska neobjevilo. Hančina interpretace jej ale nakonec přeci jen obsahuje, což je samozřejmě její ryze svébytný přístup k celkovému vyznění obsahu písně, na který má právo a mně nezbyvá nic jiného, než to s pokorou respektovat a obdivovat.“*

MICHAL HRŮZA, který je autorem cituplné písně *Zasněná*, ke svému motivu složit písničku poznamenal: „*Hanu Zagorovou považuji za moudrou a skromnou ženu. Velmi na mě zapůsobilo, když se v roce 1989 postavila proti komunistickému režimu, aniž by věděla, jak dlouho ještě bude trvat. Bylo mi ctí pro ni napsat písničku.“*

Písničkářka **RADŮZA** vznik songu *Jako tenkrát* glosuje: „*Chtěla jsem si udělat radost v podobě písničky, která by mi připomněla moje dětství a dospívání, k němuž hlas Hany Zagorové neodmyslitelně patří. Zároveň jsem chtěla vytvořit dobrou náladu, která je zapotřebí stále. Dnes, jako tenkrát! A psát pro paní Zagorovou byla velká výzva a čest, moc si vážím toho, že moji písničku nazpívala. V jejím podání vyznívá mile, pozitivně a radostně.“*

Zpěvák a skladatel **MARTIN CHODŮR** napsal hudbu i text k písni *On se vrátí*. Ke spolupráci se zpěvačkou uvedl: „*Když jsem se loni v létě dozvěděl, že Hana Zagorová chystá novinkové album, řekl jsem si, že zkusím štěstí a napíši jí píseň. Jen, co jsem Hance poslal demo nahrávku, volala mi nadšeně, že se jí písnička líbí a ptala se, proč tak krásnou písničku nezpívám sám. Moc mě potěšilo, když řekla, že jsem se přesně trefil do jejího vkusu. Tak se divila, že jsem ve svém věku napsal tak zralý text. To, že zpívá mou píseň právě ona, je pro mne velká pocta.“*

Textař, režisér a také duchovní otec projektu *Kašpárek* v rohlíku **DAVID DVORÁK**, který složil text k šanso-

nově laděné písničky *Tygr z hotelu*, zavzpomínal: „*Skládat pro Hanku bylo jako skočit do plyšového časostroje a vidět moji maminku v roce 1982 zapínat v pátém patře panelového domu kazetofon Grundig. Bytem zní Biograf láska a já si přidávám gumový špunt na hokejku Standard. V obýváku lítají motýli mezi chmýřím z pampelišek, jak v nějakém neexistujícím návratu do minulosti a brácha mlátí mokrou hadrovou plýnou velmi vytrvale do oranžový plastový Tatrovky.“*

SU 6352-1/2

Supraphononline

RÁKOSNÍČEK SLAVÍ 40!

SUPRAPHON VYDAL 3CD POHÁDKOVÍ KAMARÁDI

Supraphonline

Vychází 3CD Pohádkoví kamarádi ilustrátora Zdeňka Smetany; Jiřina Bohdalová převzala za nahrávky pohádek O Rákosníčkovi 9. listopadu 2016 Jubilejní platinovou desku Supraphonu.

Zdeněk Smetana byl malíř, grafik, ilustrátor, režisér, animátor a scenárista. Věnoval se především tvorbě pro děti. Natočil víc než 400 filmových pohádek, ilustroval řadu pohádkových knih a také obalů gramofonových desek. Je autorem výtvarné podoby oblíbených pohádkových postav: Křemílka a Vochomůrky, Rákosníčka, malé čarodějnice, Štaflíka a Špagetky, Kuby Kubikuly i hrdinů z příběhů Radovanových radovánek.

V archivu Supraphonu patří příběhy postav z pohádek ilustrovaných Zdeňkem Smetanou k tomu nejoblíbenějšímu, co se v posledních desetiletích pro děti nahrálo. Jiřina Bohdalová kongeniálně dotvořila hlasy Křemílka, Vochomůrky, Rákosníčka i malé čarodějnice, Zdeněk Svěrák dodal svému Radovanovi (oproti televizní adaptaci) vlastní interpreta-

cí ještě větší vtip a radost ze života, Oldřich Vízner si vyhrál s hlasy Štaflíka a Špagetky a František Smolík si vychutnal zvláště postavičky medvěda Kubuly a strašidla Barbuchy. Supraphon nyní vydává výběr toho nejlepšího z těchto nahrávek v kompletu tří CD. Trojalbum Pohádkoví kamarádi ilustrátora Zdeňka Smetany vychází k 40. výročí od vzniku první série Rákosníčka.

Ve středu 9. listopadu v 16 hodin v novém prostoru Supraphon Musicpoint na Jungmannově náměstí 17 v Praze 1 se uskutečnila oslava čtyřicetiny Rákosníčka. Herečka Jiřina Bohdalová a spisovatel Jaromír Kincl převzali Jubilejní platinovou desku i pokřtili nové 3CD Pohádkoví kamarádi ilustrátora Zdeňka Smetany. Slavnostního setkání se účastnily i dcery Zdeňka Smetany, které na svého otce zavzpomínaly.

SU 6437-2

ZDENĚK SVĚRÁK & JAROSLAV UHLÍŘ TY NEJLEPŠÍ PÍSNÍČKY V NOVÉM KABÁTĚ

Spolupráce dvou mimořádných osobností – Zdeňka Svěráka (textaře) a Jaroslava Uhlíře (hudebníka) – trvá již déle než 40 let. V plodném přátelství vytvořili stovky písní, z nichž velká většina okamžitě získala oblibu v nejširších vrstvách publika dětského i dospělého. Kromě písniček, připravovaných pro televizní Hodiny zpěvu, jimiž se každoročně oslavují v Čechách Vánoce, vzniklo v jejich tvůrčí dvojici i mnoho úspěšných filmových písní.

SU 6355-2

Supraphonline

Supraphon vydává v pátek 4. listopadu 2016 nové album s příznačným názvem Zdeněk Svěrák & Jaroslav Uhlíř – Ty nejlepší písničky v novém kabátě. Jde o výběr písní, které si posluchači nejčastěji žádají na koncertech kapely Fredyho Bittnera, s níž pravidelně koncertuje Jaroslav Uhlíř. Ten většinu písní také nově nazpíval. V jeho interpretaci dostávají tradičně známé texty Zdeňka Svěráka náhle jakoby netušené významy, posluchač je zaujat nečekanou podobou již klasické písně.

„Se Zdeňkem Svěrákem máme společně rádi tvorbu Karla Hašlera, Voskovce a Wericha, Šlitr a Suchého. To jsou lidi, kteří psali pro lidi, aby si to mohli zpívat. Když někdo hraje píseň Život je jen náhoda, tak ho nevidíte, aby četl text, díval se do not. Každý ji zná z paměti. Tak to jsou naši vzorové. A co se týká dětského publika, se Zdeňkem Svěrákem máme takovou filozofii, že dítě není rádo, že je dítě, to je jen omyl

Foto © Martin Kubička

dospělých. Když se zeptáte desetiletého kluka, jestli je šťasten, že je děčko, tak kdyby vám odpověděl popravdě, tak si to nepřejte slyšet, protože on to dětství bere jako šlamastiku. Proto Zdeněk píše ty texty tak, že jsme si vědomi toho, že děti

vlastně nechtějí být dětmi. Písnička se nesmí šířat,“ uvedl Jaroslav Uhlíř o své tvorbě se Zdeňkem Svěrákem.

Na novém albu Ty nejlepší písničky v novém kabátě kromě Jaroslava Uhlíře uslyšíte i Zdeňka Svěráka,

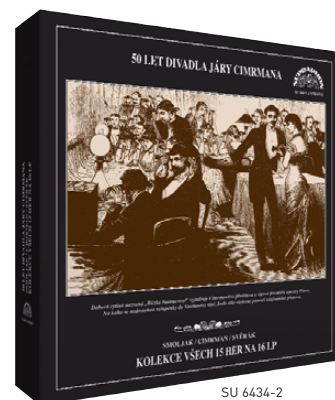
Fredy Bittnera a Janu Koutovou. Kromě hodin zpěvu nahrávky připomenou také filmy, v nichž některé písně zlidověly: Ať žijí duchové; Princové jsou na draka; Tři veteráni; Vrchní, prchni; Lotrando a Zubejda; Kolja a Vratné lahve.

DIVADLO JÁRY CIMRMANA VYCHÁZÍ 2. ČÁST LIMITOVANÉ VINYLOVÉ EDICE

Supraphonline

Supraphon potěšil příznivce Divadla Járy Cimrmana, které letos na podzim oslavuje půlstoletí své existence, zcela mimořádným dárkem v podobě Kolekce všech 15 her na 16 LP. Tento jedinečný a nevidaný soubor vinylových desek vyšel na začátku října v limitované edici číslovaného nákladu 500 kusů, ovšem pro obrovský zájem a tlak fanoušků Cimrmana se nakonec Supraphon po dohodě se členy Divadla Járy Cimrmana rozhodl o rozšíření celkového číslovaného nákladu na 1000 kusů. Tuto skutečnost oznámil Zdeněk Svěrák spolu se zástupci vydavatelství Supraphon v rámci slavnostního předání Jubilejní diamantové desky Supraphonu. Druhá část limitované Kolekce všech 15 her na 16 LP očíslovaná 501 až 1000 se objeví na trhu od 2. 12 2016.

SU 6434-2

VYCHÁZÍ NOVÁ NAHRÁVKA KANTÁT BOHUSLAVA MARTINŮ VE SKVĚLÉM PODÁNÍ PRAŽSKÉHO FILHARMONICKÉHO SBORU

Když roku 1955 Miloslav Bureš poslal Bohuslava Martinů svou první báseň *Píseň o studánce Rubínce*, dotkl se nejhlubších míst skladatelova srdce. Básník ji zasadil na Vysočinu, do kraje skladatelova dětství a vzpomínek. Martinů se musel zhlédnout v osobě starého poutníka vracejícího se do rodného kraje. S Otvíráním studánek byl hotov za devět dní a zhudebnění čtveřice Burešových básní uzavřel Mikešem z hor půl roku před svou smrtí. Kantáty představovaly pro skladatele významné spojení s domovinou v době, kdy politická situace a později podlomené zdraví stále ubíralo naději na návrat domů. Co asi prožíval, když se v lednu 1956 ve švýcarském Schönenbergu dozvěděl o premiéře Otvírání studánek v rodné Poličce, když poslouchal gramofonové desky s první supraphonskou nahrávkou nebo když četl zprávy od přátel o českých premiérách svých dalších skladeb?

Pod novou nahrávku čtyř kantát Bohuslava Martinů se podepsal Praž-

ský filharmonický sbor a jeho sbormistr Lukáš Vasilek, jenž projekt komentuje: „*Náš nahrávka Martinů kantát vychází z připravované nové kritické edice. Díky tomu jsme měli možnost více se přiblížit autorovým záměrům a také opravit dlouholeté nánosy chyb a omylů, které obsahovalo původní vydání. Všechny kantáty jsou mnohem náročnější, než se může na první pohled zdát. Na nahrávce jsme proto pracovali dlouho a detailně. Věřím, že to bude na výsledku poznat.*“

Kantáty Bohuslava Martinů vychází šedesát let od vydání první nahrávky, kterou tehdy Supraphon vydal na desce v interpretaci Českého pěveckého sboru a Kühnova dětského sboru se sbormistrem Janem Kühnem. Nová nahrávka vznikla za podpory Nadace Bohuslava Martinů a naplňuje nejvyšší interpretační nároky a návrat k původní představě skladatele. Vedle Pražského filharmonického sboru s dirigentem Lukášem Vasilkem se na ní podílela řada sólistů: sopranistka Pavla Vykopalová, barytonista Jiří

Brückler, klavírista Ivo Kahánek, členové Bennewitzova kvarteta, recitátor Jaromír Meduna a další.

Nahrávka na CD vyjde 4. listopadu 2016. Křest se uskuteční 15. prosince

2016 ve Dvořákově síni Rudolfiny v rámci koncertu sborového cyklu Pražského filharmonického sboru, který je součástí 22. ročníku Dnů Bohuslava Martinů.

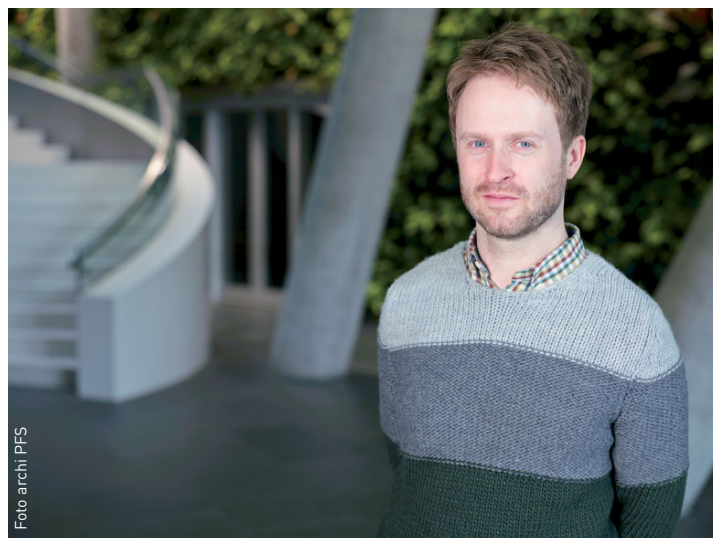
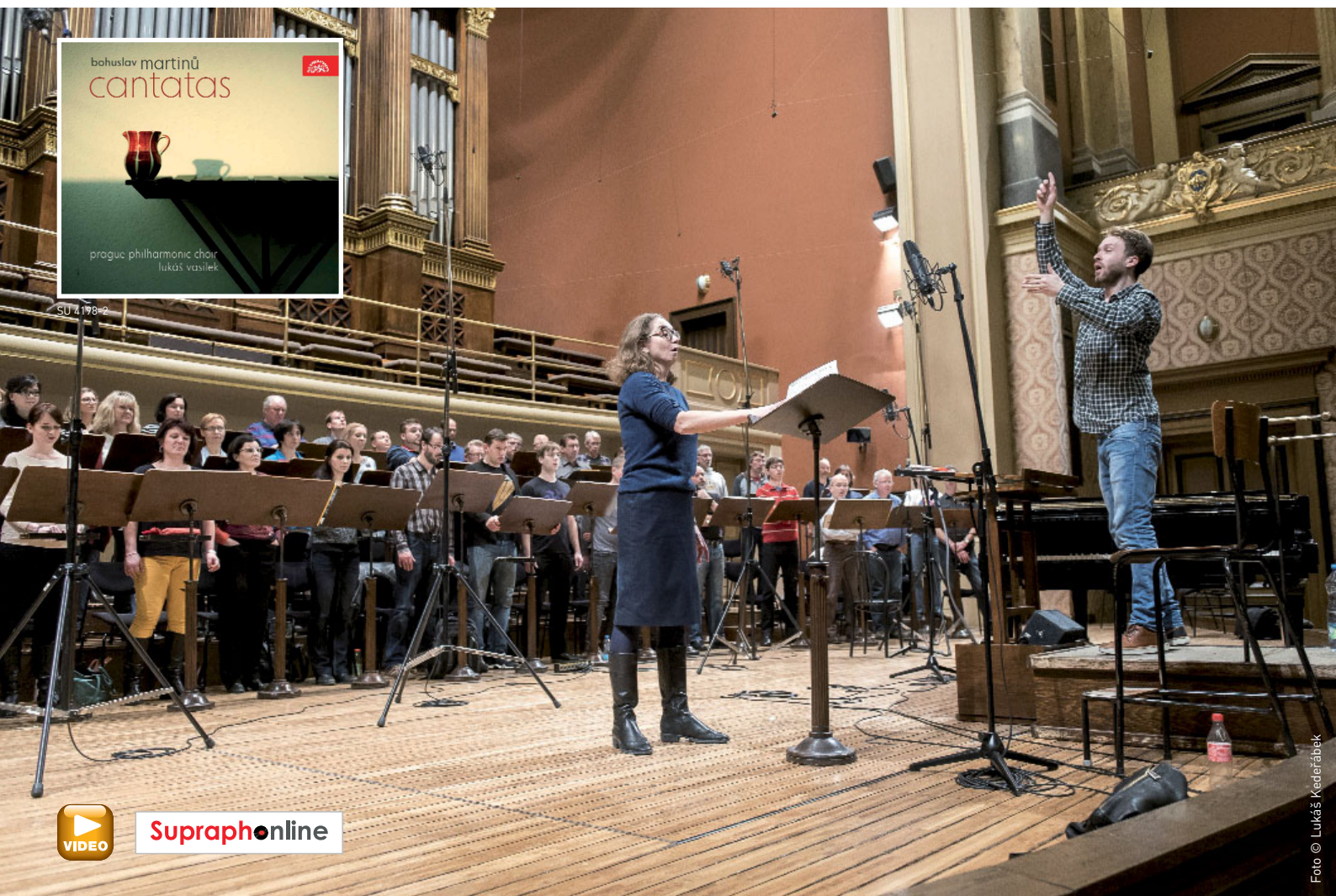

Foto archi PFS

Supraphonline

LIDOVÁ POEZIE ZAZNÍ NA BENEFIČNÍM KONCERTĚ MARTINA JANKOVÁ, TOMÁŠ KRÁL a IVO KAHÁNEK vystoupí společně

Martina Janková, dlouholetá někdejší sólistka Curyšské opery a pravidelná opora Salzburského festivalu v České republice často nevystupuje, spolu s barytonistou Tomášem Králem a klavíristou Ivo Kahánkem však provede ryze český program na 2. benefičním koncertu ve prospěch Institutu Bohuslava Martinů. Ten se odehraje v pondělí 28. listopadu v krásných prostorách Kaiserštejnského paláce na Malostranském náměstí.

SU 4183-2

Společné vystoupení těchto tří interpretů není náhodné, za sebou mají jednu významnou spolupráci, již před rokem totiž vydal Supraphon jejich album s Moravskou lidovou poezií v písničkách Leoše Janáčka. Na benefičním koncertě tyto písně zazní spolu s výběrem z Nových slovenských písní, H 126 Bohuslava Martinů, které budou Martina Janková, Tomáš Král a Ivo Kahánek nahrávat v příštím roce.

„Hudba Bohuslava Martinu mě provází od mého mládí. Už jako malá jsem zpívala jeho Otvírání studánek,“ vzpomíná Martina Janková. „Nesmírně se těším na opětovnou spolupráci s Ivo Kahánkem, který Martinů věnoval svou doktorskou práci, a s Tomášem Králem, se kterým si hudebně velmi rozumíme a již jsme spolu natočili Ukvalskou a Moravskou lidovou poesii Leoše Janáčka. Naše spolupráce je vždy radostná a inspirující.“ Tuto sopránistku, která v lednu s úspěchem debutovala v milánské La Scale, měli pražští posluchači možnost

slyšet naposledy na letošním Pražském jaru.

„Opravdu myslím, že v tvorbě Bohuslava Martinů je spousta perel, z nichž ne všechny ještě svět docenil a já se budu aspoň svým skromným dílem snažit přispět, aby se tak v budoucnu stalo,“ říká klavírista Ivo Kahánek.

Institut Bohuslava Martinů, o.p.s. oživuje dílo klasika české moderní hudby. Jeho hlavním projektem je

vydávání všech skladeb Bohuslava Martinů v kritických edicích, jež se těší velkému zájmu odborné veřejnosti. Od roku 2015 již vyšly první tři svazky ve významném světovém vydavatelství Bärenreiter. Svazek č. 1, Epos o Gilgamešovi (ed. Aleš Březina), získal prestižní ocenění German Music Edition Prize za nejlepší vydání roku 2015. „Březinova edice je vzorová,“ píše muzikolog Nigel Simeone v prestižním vědec-

kém časopise NOTES. „První dva svazky představují velice slibný začátek celého projektu.“

Finančním garantem Souborného vydání je Nadace Bohuslava Martinů. Projekt však potrvá řadu desetiletí a jeho kompletní financování pokračuje možností Nadace BM, proto plánuje Institut pořádat každý rok benefiční koncert a nabízet jednotlivé svazky k adopci.

Foto © Barbora Hrdá

2. benefiční koncert

INSTITUTU BOHUSLAVA MARTINŮ

28. 11. 2016 | 19:30

KAISERŠTEJNSKÝ PALÁČ | MALOSTRANSKÉ NÁMĚSTÍ 23/37 | PRAHA 1

REDAKCE: Vladan Drvota, Zdeněk Brouček, Lukáš Kadeřábek a Tomáš Pilát / grafická úprava: Luděk Turek

KONTAKT: SUPRAPHON a.s., Palackého 740/1, 112 99 Praha 1, tel. (+420) 221 966 604, fax (+420) 221 966 630
promotion: promo@supraphon.cz; obchodní oddělení: obchod@supraphon.cz

www.youtube.com/supraphon

www.facebook.com/Supraphon

www.plus.google.com/+supraphon/

www.supraphon.cz